MAMBA NEGRA

JOSEP OLIVERAS

HakaBooks
e-ditions

TÍTOL: *Mamba negra*
AUTOR: *Josep Oliveras Cascales, 2026*

COMPOSICIÓ: *HakaBooks - optima, cos 12,5*
DISSENY DE LA PORTADA: *Josep Oliveras Cascales i Santi Mayoral Plaza*
CORRECCIONS I
ASSESSORAMENT: *Raquel Garcia Del Pozo i Carles Miró Jordana*

1a EDICIÓ: *febrer 2026*
ISBN: *979-13-87945-39-8*
DIPÒSIT LEGAL: *B 6171-2026*

HAKABOOKS
08201 Sabadell - Barcelona
+34 680 457 788
www.hakabooks.com
editor@hakabooks.com
Hakabooks

Queden prohibits, dins dels límits establerts per la llei i sota les disposicions legalment previstes, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, sigui electrònic o mecànic, el tractament informàtic, el lloguer o qualsevol forma de cessió de l'obra sense autorització escrita dels titulars de drets d'autor.
Tots els drets reservats.

—Per a tu, ja que és gràcies a tu que segueixo tenint i sobretot gaudint dels meus somnis, i si, a sobre, els puc compartir amb tu, doncs tot plegat fa que ja hagi valgut la pena.

PRÒLEG

La **mamba negra** (*Dendroaspis polylepis*) és una espècie de serp de la família *Elapidae*. Té una llargària mitjana de 2,5 metres i pot arribar fins als 4,5 metres. El nom és degut al color negre intens de la seva boca, mentre que la pell presenta tonalitats que varien entre el verd groguenc i el gris metal·litzat. Destaca per ser una de les serps més ràpides del planeta, capaç de moure's de 16 a 20 quilòmetres per hora. És molt voraç i una gran caçadora.

És una serp territorial. És molt agressiva i eficaç, tant quan se sent amenaçada com quan es disposa a atacar alguna presa. En aquest cas, alça el cap tan amunt com pot, arqueja l'esquena i avança ràpidament mentre es balanceja sobre la part posterior del cos, alhora que obre les seves poderoses mandíbules, deixa veure l'interior negre de la boca i fa un soroll molt agut i intens xiulant agressivament.

La seva mossegada injecta a la víctima prop de 100 mil·ligrams d'un verí letal per a qualsevol ésser viu. Quan atrapa la seva presa, la sol mossegar una sola vegada. A continuació, s'enretira uns quants metres i espera pacientment que les neurotoxines del seu verí paralitzin la víctima.

La mort sol ser força ràpida, i es produeix com a resultat de la paràlisi dels músculs respiratoris. Encara que el seu verí no sigui dels més tòxics, la naturalesa molt agressiva de la mamba negra i la gran quantitat de verí que injecta en cada mossegada, a més de la seva velocitat, fa que se la consideri la serp més perillosa del món.

Qualsevol que es topi amb una d'aquestes serps que no dubti que tindrà un gran problema, perquè és molt complicat sortir-se'n sense que t'ataqui.

1

La noia del cotxe (any 1985)

Seguint la rutina dels últims estius, tan bon punt s'acabava l'escola, en Sergi i en Biel, de deu i onze anys respectivament, es llevaven molt més d'hora del que realment caldria. Ara que no havien de matinar per anar a classe —cosa que sempre feien rondinant— i que podien dormir fins tard, es despertaven igualment ben d'hora.

Tant la mare com el pare treballaven en una botiga de queviures que hi havia just als baixos de l'edifici, comunicada amb el pis on vivia la família per una escala interior. La mare, abans de baixar a la botiga, sempre els deixava l'esmorzar a punt. Els dos germans, encara en pijama, anaven cap al menjador, on la mare els deixava sempre el mateix: un got gran de llet amb Cola Cao, cereals i pa torrat amb diferents embotits, que s'anaven cruspint mentre

miraven alguna sèrie de dibuixos animats del Club Súper 3. Sobretot miraven Bola de Drac; n'eren uns fans totals.

Un cop havien esmorzat, es posaven qualsevol cosa per sobre i agafaven els estris de pesca, perquè des de feia dos estius anar a pescar a un riu que quedava força a prop de casa era el que més els agradava, a aquells dos germans tan moguts. Sortien cap a les deu del matí i, just al portal, com sempre, els esperava el seu amic i veí, l'Eloi, que tot i tenir la mateixa edat que en Sergi, onze anys, i anar a la mateixa classe, s'entenia molt millor amb el germà petit, en Biel. Tots dos feien molta més pinya entre ells que no pas amb en Sergi, de qui sovint se'n reien, li feien la guitza i l'acabaven traient de polleguera, però tot i així sempre anaven junts.

Quan ja tots tres estaven a punt, carregats amb les canyes, els cubells i tot el que podien portar, entraven un moment a la botiga a dir bon dia als pares i aprofitaven per agafar alguna ampolla d'aigua i alguna cosa per picar en l'estona que estarien pescant. A continuació, els tres marrecs marxaven ben contents cap a una conca petita i molt bonica del riu Ripoll, que quedava a menys de dos quilòmetres de casa. Aquell racó, que havien descobert feia pocs dies, els encantava per la varietat de peixos que hi solien trobar. A diferència d'altres zones, estava ple de carpes vermelles i, a més, quedava apartat del tram on normalment anava la majoria dels pescadors. Allà estaven sempre sols. Era com el seu amagatall secret. Caminant, solien trigar uns

trenta minuts a arribar-hi, entre rialles, bromes i aturades a tot arreu. Un cop hi eren, s'hi estaven unes tres hores i no tornaven fins a l'hora de dinar.

Però aquell dia 2 d'agost, tot i que encara era molt d'hora, ja feia una calor intensa, i els va passar una cosa que cap dels tres no podria oblidar en tota la vida.

Quan ja eren als afores del poble i estaven a punt de travessar la carretera per enfilar-se cap al bosc, van veure un cotxe blanc aparcat al voral que els va cridar l'atenció. Aquella carretera gairebé no tenia trànsit. Hi passaven més bicicletes o motos de gent que anava a fer revolts que no pas cotxes. Però aquell vehicle, mal aparcat al costat de la carretera, destacava perquè tenia tots els vidres ben entelats, el motor engegat i, tot i ser de dia, els llums encesos.

En Biel va proposar acostar-s'hi per veure qui hi havia a dins. Rient va dir que segur que hi trobarien una parella fent «marranades» i que per això els vidres estaven entelats, que una vegada ho havia vist en una pel·lícula a la televisió quan els seus pares no el veien. Els altres dos de seguida li van dir que sí, encara que el Sergi, més prudent, va avisar que anessin amb compte, perquè no sabien qui hi podia haver dins del cotxe. Van deixar els estris de pesca a un costat de la carretera i, amb molt de compte, s'hi van acostar.

Quan ja eren gairebé a tocar, van veure que no hi havia cap moviment ni hi passava res, a dins del cotxe. Per

tant, es van decidir a mirar a través dels vidres entelats. Es van posar un a cada banda del vehicle i va ser l'Eloi qui va cridar als altres dos:

—Veniu, veniu, que flipareu!

Els dos germans es van acostar cap a l'Eloi, que era a la banda del copilot, on la finestra estava una mica oberta. Això permetia veure una mica l'interior del cotxe. Posant-se de puntetes i mirant pel petit espai, van veure una noia sola, asseguda al seient del conductor, que estava una mica reclinat. Tenia el cap caigut de costat i els ulls tancats. Semblava profundament adormida. Tots tres van quedar bocabadats. Era la noia més bonica que havien vist mai. Semblava una model. Devia tenir uns vint anys, era rossa, amb una cabellera llarguíssima, portava un top rosa molt ajustat i anava mig escotada, de manera que se li entreveien uns pits voluminosos que els tres nois es van mirar embadalits. Tenia la pell molt blanca i els llavis pintats d'un vermell intens que li dibuixaven un somriure preciós a la cara.

L'Eloi va fer senyals perquè no parlessin fort. Els va fer entendre que si la despertaven, de seguida s'acabaria aquell espectacle que l'atzar els havia regalat. Tot seguit va agafar la seva càmera de fotos, que des del dia que li havien regalat per la comunió sempre duia penjada al coll. Era una càmera petita, una Canon Xplus, amb flaix incorporat i un bon zoom de 12 megapíxels. D'ençà que la tenia, no parava de fer fotos a tot arreu i sempre deia que de gran

volia ser fotògraf. Va fer entrar com va poder la càmera per la petita ranura de la finestra i va començar a fer fotos. Va dir que amb aquelles imatges serien els reis quan les ensenyessin als amics de l'escola.

Després de fer unes quantes fotos, va saltar el flaix, i en aquell moment el Sergi va fer un crit fort i va caure de cul a terra amb cara de terror. Els altres dos el van mirar sense entendre res, fins que ell va començar a parlar amb un fil de veu i la cara plena de por:

—Està plena de sang! Hi ha molta sang! Mireu-la bé! Té els canells i les mans plens de sang! Mireu a sota els seients: està tot ple de sang! N'hi ha per tot arreu!

Els altres dos s'hi van acostar ràpidament i l'Eloi va deixar el flaix fix, com si fos una llanterna. Llavors també van poder veure, completament aterrits, el que deia el Sergi. Aquella noia que semblava adormida tenia els braços caiguts, un a cada costat del seient, i a l'altura dels canells s'hi veien clarament uns talls profunds. Mirant més bé, ja totalment esverats, van comprovar que el terra del cotxe també estava ple de sang.

L'Eloi encara va fer alguna foto més, tant de dins com de fora del cotxe, i es va adonar que cada vegada li tremolaven més les mans. En aquella època, a diferència d'ara, no podies veure com havien quedat les fotos fins al cap d'uns dies, quan portaves el carret a revelar. Només llavors sabria quines havien sortit bé i quines no.

Sense dir-se res més, els tres amics, morts de por, ho van deixar tot escampat allà mateix i van sortir corrents cap al poble tan de pressa com van poder. Van entrar esbufegant a la botiga, on la mare dels germans estava atenent unes clientes. Al principi, l'Eloi va ser l'únic capaç de parlar, perquè els dos germans no podien articular ni una paraula, fos per la cursa o per l'esglai que encara arrossegaven.

—Una noia… una noia molt guapa… està… està plena de sang… dins d'un cotxe al costat de la carretera… no es mou… és un cotxe blanc… té talls a les mans… hi ha sang per tot el cotxe…

De seguida, la mare, el pare —que va sortir de la rebotiga— i fins i tot alguns clients es van apropar per escoltar el que explicava l'Eloi. Al cap d'una estona, quan els dos germans es van anar calmant una mica, entre tots tres van tornar a explicar el que havien vist, interrompent-se i corregint-se contínuament.

Després d'escoltar-los, el pare va trucar a la policia del poble, i en menys de cinc minuts van arribar dos policies municipals joves. Un cop els nois els van explicar el que havien trobat, els policies els van fer pujar al cotxe amb el pare, que va dir que no els deixaria sols, per anar fins al lloc on era el cotxe blanc.

Els policies van aparcar a una certa distància. El cotxe continuava amb els llums encesos i el motor en marxa. Van

fer esperar els nens i el pare a uns quants metres lluny. Un dels agents va comprovar que les portes del cotxe estaven tancades per dins i, com que no es podien obrir, va trencar el vidre del copilot amb un martell. Va entrar al vehicle i, al cap de pocs segons, en va sortir amb una expressió trista. Va dir al seu company el que tots ja s'imaginaven: la noia era morta.

Quan van obrir les portes, van veure que al seient del costat hi havia el que semblava el seu bolso. A dins hi van trobar la documentació, entre altres coses el DNI i el carnet de conduir. Les fotos dels documents confirmaven que la noia dels papers era la mateixa que hi havia al cotxe. Just al costat del bolso, hi havia un paper doblegat, que els policies van suposar que era una carta de comiat. Van decidir no tocar res més fins que arribés el jutge i, si calia, la policia científica.

Un dels policies es va quedar vigilant el cotxe mentre esperaven. L'altre va demanar als nens i al pare que l'acompanyessin a comissaria per prendre'ls declaració. Com que els va veure molts nerviosos, els va aclarir que només es tractava d'un tràmit i que no trigarien gaire. Va afegir que havien estat molt valents avisant del que havien trobat.

Als tres nois, aquella escena tan dura que van viure l'estiu del 1985 els quedaria gravada per sempre més. Era el dia que van trobar la noia més bonica que cap d'ells havia vist mai. I allò que al principi semblava que era un

somriure que aquella noia els dedicava va acabar sent la primera persona morta que veien, i una imatge que no oblidarien mai.

Al cap de pocs dies, es va saber alguna cosa més d'aquella noia per mitjà de la premsa local. En un diari de poca tirada hi va aparèixer una breu nota a la secció de successos:

El passat 2 d'agost, tres nens d'uns deu anys que anaven a pescar a un riu proper al poble van trobar un cotxe mal estacionat al costat de la carretera. A l'interior del vehicle van descobrir el cos sense vida d'una noia. Avisada per la família dels nens, la policia es va desplaçar al lloc dels fets i va identificar la víctima gràcies a la documentació que duia a sobre. Es tractava de Noa Giraud, nascuda a França, que feia dos anys que vivia a Catalunya amb els seus pares, Jacqueline i Bertrand Giraud. La Noa tenia vint anys i, segons l'informe policial al qual ha pogut accedir aquesta redacció, després d'una llarga depressió hauria decidit posar fi a la seva vida tallant-se les venes amb un ganivet, que es va trobar al terra del seu propi cotxe.

D.E.P.

Aquella notícia tan tràgica i trista només va sortir en aquell diari local. Era un escrit molt breu signat per una periodista de successos.